FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 31. JANUAR 1980 [1]

Høje Ret.

Jeg håber ikke, det vil blive opfattet som manglende respekt for de argumenter, der er fremsat under sagens behandling, når jeg siger, at jeg ikke i denne sag behøver at bruge tid på at forelægge mit forslag til afgørelse.

Der kan ikke være den ringeste tvivl om, at 1968-konventionen finder anvendelse på retsafgørelser om underholdspligt. Det fremgår klart af konventionens artikel 5, nr. 2. Jacques de Cavel's rettergangsfuldmægtige har søgt at undgå dette resultat ved at påberåbe sig Domstolens dom i den første *de Cavel*-sag, sag 143/78. Den første *de Cavel*-sag angik imidlertid ikke en afgørelse om underholdspligt. Den angik en afgørelse vedrørende ægtefællernes formuegoder. Som jeg tillod mig at bemærke i mit forslag til afgørelse i den første sag, er der forskel på en retsafgørelse om underholdspligt og en retsafgørelse om ejendomsretlige forhold. Det pågældende afsnit blev læst op af Louise de Cavel's advokat her i eftermiddag (henvisningen er Sml. 1979, s. 1075). Domstolen kunne i sag 143/78 ikke nå til det resultat — og nåede faktisk ikke til det resultat — at afgørelser om underholdspligt falder uden for konventionens anvendelsesområde.

Herefter er det eneste væsentlige spørgsmål, om konventionen kan finde anvendelse på accessoriske afgørelser i sager, hvor hovedspørgsmålet falder uden for dens anvendelsesområde, i særdeleshed om den finder anvendelse på en afgørelse om underholdspligt, som træffes under en skilsmissesag? Jeg behandlede dette spørgsmål meget udførligt i mit forslag til afgørelse i sag 143/78, hvor jeg nåede til det resultat, at det måtte besvares bekræftende (jf. Sml. 1979, s. 1070-1073). Jeg tror ikke, jeg behøver at gentage, hvad jeg dér gav udtryk for, ej heller har noget af det, der er fremført i nærværende sag, overbevist mig om, at det ikke var korrekt.

Sammenfattende er jeg af den opfattelse, at Domstolen som svar på Bundesgerichtshof's spørgsmål bør statuere, at konventionen finder anvendelse på fuldbyrdelse i én kontraherende stat af en retsafgørelse om underholdspligt — det være sig som et foreløbigt retsmiddel eller på anden måde — truffet af en ret i en anden kontraherende stat, også selv om afgørelsen er truffet i tilknytning til en skilsmissesag.

1 — Oversat fra engelsk.

Såfremt Domstolen anvender denne formulering er det ikke påkrævet at afgøre, om Bundesgerichtshof's andet spørgsmål kan tages til behandling. Spørgsmålet er opstået som følge af, at den sag, der for øjeblikket verserer for Bundesgerichtshof, kun angår fuldbyrdelse i Tyskland af den afgørelse om underholdsbidrag til Luise de Cavel under skilsmissesagen, der blev truffet af Tribunal de grande instance de Paris den 18. maj 1977. Sagen angår ikke den afgørelse om en midlertidig kompensationsydelse, som samme ret traf i tilknytning til skilsmissedommen af 27. juni 1978. Det er naturligvis forståeligt, at Bundesgerichtshof for at spare tid og omkostninger også har anmodet Domstolen om at tage stilling til denne afgørelse, før spørgsmålet om fuldbyrdelsen deraf bliver forelagt. Ikke desto mindre finder jeg — af de grunde jeg anførte i mit forslag til afgørelse i sag 104/79, *(Foglia* mod *Novello)* — at Domstolen strengt taget ikke har kompetence til at besvare spørgsmålet.

Jeg mener heller ikke, at det af forelæggelseskendelsen fremgår, at Domstolen anmodes om at definere konventionens »underholdsbegreb«. Så meget mindre kan Domstolen træffe afgørelse om retsvirkningerne eller gyldigheden af en afgørelse, der er truffet af Tribunal de grande instance de Paris.